

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Кубрат, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КУБРАТ, II - РИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана П. Петрова Енева

при участието на секретаря Павлина П. И.
като разгледа докладваното от Диана П. Петрова Енева Гражданско дело № 20223320100601 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по иск с правно основание чл.108 от ЗС.

Ищцата – А. Й. И., ЕГН ** чрез адв. Г. Т., АК – Русе, като твърди, че е придобила на правно основание – наследяване и съдебна делба, извършена с решение № 141/ 12.11.2013 г., постановено по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС - Кубрат, правото на собственост върху: Поземлен имот с идентификатор 58147.37.2 по КККР на АГКК в землището на с**, в местност „Край село“ с площ от 2 785.00 кв.м., с трайно предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – нива, категория на земята – девета, номер по предходен план за земеразделяне – 037002, при граници, съгласно Скица на ПИ № 15-1110174/ 26.09.2022 г.: 58147.37.1, 58147.37.11 и 58147.888.9901, по отношение на който ответникът С. К. О., ЕГН ***** от ** твърди че е придобил правото на собственост по давност, удостоверено в негова полза с приложения към исковата молба констативен НА № 9184, том V, рег. № 03742, н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С., по време на гражданския му брак с Б. К. О., ЕГН ***** от с.с. и адрес, Моли да бъде постановено съдебно решение, с което да бъде признато за установено по отношение на ответниците С. К. О., ЕГН *****, и Б. К. О., ЕГН *****, и дв. от **, че тя е собственик на процесния недвижим имот, придобит от тях по наследство и съдебна делба, съгласно Решение № 141/ 12.11.2013 г., постановено по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС - Кубрат, да ги осъди да й отстъпят собствеността и предадет владението му, както и да бъде отменен издадения в полза на ответниците констативен НА № 9184, том V, рег. № 03742, н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С.. Искът намира правно основание в разпоредбата на чл. 124, ал.1 от ГПК, чл.

108 ЗС, във вр. с чл.77, предл. трето ЗС, във вр. с чл. 5 ЗН, и чл. 537, ал. 2 ГПК. Заявява искане да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът С. К. О., ЕГН ***** от ** уведомен – лично, на 14.10.2022 г., не изпраща писмен отговор в 1-месечния срок, изтекъл на 14.11.2022 г.

Конституираната като ответник по делото Б. К. О., ЕГН ***** с адрес в ** - съпруга, задължителен необходим другар, на ответника С. К. О., ЕГН ***** от с.с. и адрес, уведомена – лично, на 07.12.2022 г., изпраща писмен отговор в 1-месечния срок, постъпил с вх. № 59/ 09.01.2023 г., сочи съд. адрес в ** адв. С. В., като нейн пълномощник; заявява становище за допустимост, но неоснователност на исковата претенция; твърди, че със съпруга си са купили процесния имот преди повече от 20 години – през 2002 г., от наследници на И. Х.Ю.С.; в продължение на 20 години необезпокоявани от никой от наследниците, сред които ищцата по делото не е, са упражнявали фактическа власт върху имота; всички в с. Прелез знаят тях за собственици; снабдили са се с констативен нотариален акт за собственост през 2017 г., поради което моли за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана. Не претендира присъждане на направените по делото разноски.

В хода на делото, на 21.04.2023 г. в с**т, видно от представеното Удостоверение за наследници № 84/ 24.04.2023 г. на Община – Завет, Кметство – с. Прелез, е починал отв. С. К. О., и е оставил за свои наследници преживяла го съпруга – ответницата Б. К. О., и две деца – К. С. К., ЕГН ***** и Л. С. К., ЕГН *****, от с.с. и адрес, конституирани като ответници по делото на основание чл. 227 ГПК с определение от о.с.з. на 26.04.2023 г. и производството е продължило с тяхно участие, като правоприемници на починалата страна.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото писмени доказателства и съобразявайки ги със становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното: Видно от приложеното към исковата молба – л.4 – л. 5, двустранно от делото, влязло в законна сила на 03.12.2013 г., Решение № 141/ 12.11.2013 г., постановено по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС - Кубрат, на ищцата А. Й. И., ЕГН 6206015331, при извършване на съдебна делба на наследството на И. Ю. И., б.ж. на с. Прелез, е поставен в дял, респ. право на собственост, процесния недвижим имот: Поземлен имот с идентификатор 58147.37.2 по КККР на АГКК в землището на с**, в местност „Край село“ с площ от 2 785.00 кв.м., с трайно предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – нива, категория на земята – девета, номер по предходен план за земеразделяне – 037002, при граници, съгласно Скица на ПИ № 15-1110174/ 26.09.2022 г.: 58147.37.1, 58147.37.11 и 58147.888.9901.

С Решение № 52/ 10.05.2013 г., постановено по цитираното гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат – л. 73 – л. 77 от делото, по реда на чл. 344 ГПК, влязло в законна сила на 03.06.2013 г., е допусната съдебната делба между конституираните от ищите като съделители лица, като наследници на Атиже Билялова И.а, б.ж. на с**т, поч. на 10.11.1982 г., преживяла съпруга на общия наследодател, и деца и внуци на общия наследодател: И. Ю.

И., роден на 24.04.1904 г., поч. на 31.03.1976 г. в гр. Исперих, по отношение на новооткритото му наследство, включващо възстановената собственост върху земеделски земи, отнети от наследодателя, с Решения на ПК – Завет №№ 32П/ 15.02.1995 г. в землището на с**, както следва: 1/ Нива в местността „Каршъ Тарла“ с площ от 15.452 дка, трета категория, съставляваща имот № 020014 по плана за земеразделяне, при посочени граници и съсед; и възстановена в реални/възстановени граници 2/ Нива в местността „Край село“ с площ от 2.785 дка, девета категория, съставляваща имот с № 037002 по плана за земеразделяне, при посочени граници и съсед.

Не се твърди и не се установява вписване, респ. отбелязване, в СВ при РС – Кубрат на исковата молба, образува в гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, както и на постановените в процеса на разглеждането му съдебни решения за допускане и извършване на съдебната делба.

С приложения към исковата молба Нотариален акт(НА) № 9184, том V, рег. № 03742, н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С. – л. 6 от делото, вписан в СВ при РС – Кубрат с вх. № 1803/ 14.07.2017 г., посоченият нотариус на основание свое постановление от същата дата, признава ответника С. К. О., ЕГН ***** от ** за собственик по давностно владение на процесния недвижим имот.

Видно от документите, съставляващи н.дело № 527/ 2017 г. на нотариус С. С., - л. 41 – л. 56 от делото, с молба декларация, регистрирана в Община – Завет с изх. № 94С-226-1/ 28.06.2017 г. декларира, че е придобил по давност процесния недвижим имот № 037002;

представя документи, удостоверяващи че имота не е държавна/общинска собственост; представя Скица № к03850/ 17.05.2017 г. на ОбщС по земеделие – гр. Завет на процесния имот, посочен като частна собственост на наследници на И. Х.Ю. И., б.ж. на с. Прелез, по силата на Решение по чл. 18ж ППЗСПЗЗ № 32/ П от 15.02.1995 г.;

представя, нотариално заверена с рег. № 2281/ 11.05.2017 г. на нотариус С. С., Декларация за идентичност на лице с различни имена, с която той, като издател, декларира, че името на И. Х.Ю.С., с което той е записан в Удостоверение за наследници изх. № 283/ 02.09.2015 г.на Кметство – с**т, и името И. Х.Ю. И., с което е записан в документи на ПК – Завет(има се предвид Решение по чл. 18ж ППЗСПЗЗ № 32/ П от 15.02.1995 г.), са имена на едно и също лице;

представя Удостоверение за наследници изх. № 85/ 11.05.2017 г. на Кметство – с. Прелез, на И. Х.Ю.С., роден на 07.03.1869 г., починал на 29.04.1947 г., Удостоверение за наследници изх. № 84/ 11.05.2017 г. на С.И.Ч., ЕГН *****, поч. на 12.08.1989 г. в с. Прелез, Удостоверение за наследници № 83/ 11.05.2017 г. на Ю.С. И., ЕГН *****, починал на 23.08.2016 г., удостоверяващи, че И. Х.Ю.С. е баща и наследодател на С.И.Ч., ЕГН *****, поч. на 12.08.1989 г., който пък е баща и наследодател на на Ю.С. И., ЕГН *****, починал на 23.08.2016 г., който на свой ред е баща и наследодател на Д. Ю.а Ю., ЕГН ***** от гр. Кубрат;

представя издадено от Д. Ю.а Ю., ЕГН ***** от гр. Кубрат, нотариално заверено с

рег. № 30/ 02.06.2017 г. от кмета на с. Прелез, Пълномощно в полза на К. С., с права да я представлява пред посочените адм.органи при събиране на необходимите (изброени) документи във връзка със снабдяването с документ по давностно владение на името на С. К. О., да получава същите, относно процесния имот: ПИ, с начин на трайно ползване Нива, с площ от 2.785 дка, девета категория, находящ се в землището на село Прелез, ЕКАТТЕ 58147, община Завет, в местността „Край село“, съставляващ имот № 037002, и изрично декларира, че е продала този имот на С. К. О. преди повече от 10 години, получила е продажната цена за имота и му е отстъпила владението върху него.

Всеки един от разпитаните в процеса на обстоятелствената проверка, свидетели – К**, видно от съставения за нея в съответствие с разпоредбата на чл. 587, ал. 2 ГПК протокол от 14.07.2017 г. – л. 42, двустранно – л. 43, подробно обяснява, че процесния имот С. К. О. е купил преди 10-15 години от Д. Ю. от гр. Кубрат и ѝ е платил поисканата от нея цена; тя му е предала владението на имота; С. притежавал и имот в съседство на процесния, поради което общата им площ от около 5 дка обработвал сам с помощта на семейството си – сеел основно люцерна и други селскостопански култури, прибирал реколтата; селото било малко, хората се познавали и всички знаели С. за собственик на имота, както и че никой няма претенции към него.

С мотивирано постановление от същата дата – л. 45 от делото, двустранно, въз основа на писмените и гласните доказателства, събрани в нотариалното производство, нотариус С. С. признава правото на собственост на отв. С. О. по отношение на процесния имот, като приема че той е установил и упражнявал явно, спокойно, непрекъснато и неоспорвано, като собственик, фактическа власт върху имота до днес – 14.07.2017 г., повече от 10 години, с които си действия е осъществил изискванията на чл. 79 от ЗС, и издава на молителя цитирания по – горе нотариален акт за собственост.

В същия смисъл са и показанията на разпитаните в хода на производството, посочени от ответника свидетели – К**. И двамата живеят в с. Прелез, познават ответника и семейството му, както и останалите си съселяни, знаят местоположението на процесния имот, живеят в близост до жилището на ответниците и в близост до местността „Край село“, и като имат непосредствени възприятия, твърдят, че не са виждали други хора в имота на С., след като той го е купил от братовчед си Ю.(баща на Д.), преди повече от 13 години - около 2000-2004 г., според Косев, и от 25 години, според Д.; първо Ю. е обработвал земята, а след като остарял и се прибрал при дъщеря си – Д., и зет си в дома им в гр. Кубрат, а след това С. продължил да обработва земята – сеел люцерна, жито и прибирал реколтата; и двамата не познават ищцата А. И., дори и представена с турското ѝ име А. на св. Т. Д., който твърди, че от 24 година работи като озеленител в кметството на селото, но на това място не е виждал никой от рода на Али Топчиеви, към който причислява ищцата, а е виждал ответника и семейството му да ползват мястото по предназначението му, като земеделски имот, през предходните 25 години.

Така дадените показания съответстват на твърденията на ответниците, както и се потвърждават от съвкупния анализ на всички представени по делото писмени доказателства.

Неоснователно е възражението на ищцата, че отв. С. К. О. е подписал и се е ползвал от Декларация за идентичност на лице с различни имена, с която той, като издател, декларира, че името на И. Х.Ю.С., с което той е записан в Удостоверение за наследници изх. № 283/ 02.09.2015 г.на Кметство – с**т, и името И. Х.Ю. И., с което е записан в документи на ПК – Завет(има се предвид Решение по чл. 18ж ППЗСПЗЗ № 32/ П от 15.02.1995 г.), са имена на едно и също лице, която съставлява документ с невярно съдържание, тъй като в действителност става въпрос за съвсем различни лица, между които няма връзка, а именно, че родения на 07.03.1869 г. и починал на 29.04.1947 г. И. Х.Ю.С. е физическо лице, различно от И. Х.Ю. И., който е роден на 24.04.1904 г. и е поч. на 31.03.1976 г., и в полза на чийто наследници е възстановено в реални/ възстановими граници отнето му право на собственост по отношение на процесния недвижим имот, поделено между тях в производството по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, тъй като в проведеното по инициатива на ответника С. О. охранително производство по чл. 587 ГПК, съставляващо нотариално дело № 527/ 2017 г. по описа на нотариус С. С., цитираната декларация не е ползвана за установяване на придобиване право на собственост от С. О. на деривативно правно основание, чрез продажбата му от И. Х.Ю.С. или от И. Х.Ю. И., респ. от наследниците им, на купувача С. О., сключена с писмен договор или с нотариален акт, а е ползвана в потвърждение на твърдението на молителя, че фактическата власт върху процесния недвижим имот му е предадена от наследник на И. Х. Ю.С., какъвто несъмнено е Ю.С. И., ЕГН *****, видно от удостоверения за наследници № 83 и 85/ 11.05.2017 г. – л. 51 и л. 53 от делото, лично и чрез дъщеря му Д. Ю.а Ю., ЕГН *****, потвърдено от декларативното съдържание на подписаното от последната, представено в нотариалната преписка, изходящо от нея Пълномощно, нотариално заверено с рег. № 30/ 02.06.2017 г. от кмета на с. Прелез, цитирам: „Декларирам, че съм продала гореописания имот – идентично с претендирания, на С. К. О., преди повече от 10 години, получила съм продажната цена за имота и съм отстъпила владението върху имота.“

Именно, поради липса на писмени доказателства за осъществено деривативно основание за прехвърляне на право на собственост по см. на чл. 587, ал. 1 ГПК, нотариусът е извършил обстоятелствена проверка за придобиване собствеността по давност, чрез разпит на трима свидетели, посочени от кмета на общината, както е удостоверена същата.

Не се твърди и не се установява по инициатива на ищцата с годни доказателствени средства – писмени и гласни доказателства, как и по какъв начин тя или който и да било друг от наследниците на посочения в Решение по чл. 18ж ППЗСПЗЗ № 32/ П от 15.02.1995 г.) И. Х.Ю. И., б.ж. на с. Прелез, последващо в хода на делото индивидуализиран като роден на 24.04.1904 г. и починал на 31.03.1976 г. в с.с., всички конституирани като страни в делбеното производство по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, е/са упражнявали правата си на собственост – лично или чрез друго(възмездно/безвъзмездно) ползване на имота по или извън предназначението му като нива, извършени конкретни актове и действия на управление по отношение на процесния недвижим имот за времето от възстановяването му на 15.02.1995 г. до 14.07.2017 г. – датата на издаване на констативен

нотариален акт, с който е удостоверено придобиването му в собственост по давност от отв. С. О..

Не се твърди и не се установява ищцата или който и да било друг от наследниците на посочения в цитираното по – горе решение И. Х.Ю. И., да е отблъснал установената от ответниците в претендирания от тях период – 2002 – 2004 г., фактическа власт върху имота, с фактически и/или правни действия.

Видно от представената от ищцата, изходяща от нея Жалба до РП – Разград, Териториално отделение – Кубрат, получена от адресата съгласно представено известие за доставяне – л. 78 и л. 79 от делото, на 27.10.2020 г., едва в този момент - есента на 2020 г., тя е пристъпила към регистриране на правата си на собственост по възлагане, извършено с Решение № 141/ 12.11.2013 г., постановено по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС - Кубрат, по повод на което узнала, че три години по – рано - през 2017 г. възложения й имот е, цитирам: „придобит чрез обстоятелствена проверка и има нов собственик“. Видно от цитираните в жалбата приложения, освен цитираното съдебно решение – неписано в СВ при РС – Кубрат, тя е разполагала единствено с копие на Скица – проект № 002425/ 29.11.2012 г., вероятно изготвена и ползвана в производството по гр. дело № 13/ 2013 г.

Между страните не се спори, а и от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че от периода 2002 – 2004 г. ответниците са встъпили във владение, предадено им от Д. Ю.а Ю., ЕГН ***** от гр. Кубрат, лично и като представител на баща й Ю.С. И., ЕГН *****, на процесния недвижим имот, и че такова упражняват и към настоящия момент.

Предвид изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Предявеният с правно основание чл.108 от ЗС иск е неоснователен и недоказан.

Искът по чл.108 от ЗС е иск на невладеещият собственик срещу лице, владеещо без правно основание.

С този иск ищцата цели да си възстанови владението върху собственият й недвижим имот: Поземлен имот с идентификатор 58147.37.2 по КККР на АГКК в землището на с**, в местност „Край село“ с площ от 2 785.00 кв.м., с трайно предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – нива, категория на земята – девета, номер по предходен план за земеразделяне – 037002, при граници, съгласно Скица на ПИ № 15-1110174/ 26.09.2022 г.: 58147.37.1, 58147.37.11 и 58147.888.9901, който в производство по извършването на съдебна делба по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, с влязло в законна сила на 03.12.2013 г. Решение № 141/ 12.11.2013 г., й е поставен в дял и изключителна собственост.

Съдебното решение по чл. 353 ГПК – извършване на съдебна делба, чрез разпределяне на наследствените имоти между съделителите, без да се тегли жребий, е конститутивно и има вещноправен ефект, присъщ на деривативните правни основания – съделителят, на който е възложен имот, става собственик единствено ако наследодателят, респ. наследниците/съсобствениците са били титуляри на вещното право на собственост. В

случай, че наследодателят, респ. наследниците/съсобствениците никога не са били собственици или са загубили вещното право на собственост, напр. при придобиването му от друго лице по давност, то решението по чл. 353 ГПК, няма транслативен ефект и не може да достави в патримониему на ищцата правото на собственост върху възложения ѝ имот.

Макар и влязло в сила, цитираното съдебно решение не може да се противопостави на ответниците, тъй като, на първо място, те не са били страни, нито правоприменици на страни по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, а на второ място – не се установява вписване в СВ при РС – Кубрат както на исковата молба за съдебна делба, така и вписване/ отбелязване на постановените в производството съдебни решения по допускане и по извършване на съдебната делба, съставляващ по см. на чл. 112, б. „г“ „съдебно-разпределителни протоколи относно такива имоти“.

Вписването, по естеството си, съставлява юридически акт с гражданско-правно действие, което цели да се даде гласност на подлежащ на вписване акт, попадащ в приложното поле на [чл. 112, б. „а“ и б. „г“ от ЗС](#), респ. да осигури защита на преобретателя на един недвижим имот или ограничено вещно право. Съответно на тези съображения, вписването на искова молба цели да се даде гласност на съдебния спор относно конкретен недвижим имот и да осигури противопоставимост на страната на ищеца/ съделителите в особеното производство за съдебна делба, срещу всички права, придобити от трети лица след вписването. От своя страна, невписаната искова молба няма отношение към съдържанието на спора между страните, предмет на съдебното производство с оглед нормата на [чл. 115, ал. 4 от ЗС](#), тъй като решенията по тези дела също подлежат на вписване, а дори невписани обвързват страните със силата на пресъдено нещо, но придобитите въз основа на тях вещни права ще бъдат противопоставими на третите лица, едва след вписването, в който смисъл са и разясненията, изложени в мотивите на ТР № 3/ 19.07.2010 г. по т. д. № 3/ 2009 г. на ОСГК на ВКС.

Видно от данните по делото, исковата молба за съдебна делба не е вписана, не е вписано, респ. отбелязано по реда на чл. 115 ЗС, и съдебното решение по допускане и съдебното решение по извършване на делбата - Решение № 141/ 12.11.2013 г., и към настоящия момент.

Ответницата Б. К. О. с адрес в ** - съпруга, задължителен необходим другар, на ответника С. К. О., ЕГН ***** от с.с. и адрес, починал в хода на делото и заместен от правопримениците си в настоящото производство, е заявила възражение за изтекла придобивна давност в нейна и на съпруга ѝ полза, въпреки влезлите в сила между страните по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат решения по допускане и извършване на съдебна делба по отношение на процесния недвижим имот, имайки предвид че съпрузите Б. и С. О. не са участвали като страни в производството по цитираното и решенията не могат да им бъдат противопоставени, което възражение обуславя допустимост на настоящото производство като непопадащо в приложното поле на [чл. 299, ал. 2 от ГПК](#) и същото следва да бъде разгледано по същество.

Основателно е възражението на ответниците, че са придобили имота на заявеното от

тях основание - по силата на изтекла в тяхна полза придобивна давност, чрез упражняване на непрекъснато владение по отношение на процесния недвижим имот за времето 2002 – 2004 г. до настоящия момент.

Придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост или ограничено вещно право чрез фактическото упражняване съдържанието на това право през определен в закона период от време. Фактическият състав на придобивната давност включва два елемента: владение и изтичане на определен срок, като за зачитане на материалноправните последици на това придобивно основание, следва да е налице позоваване на давността пред орган, сезиран за защита на субективно право. А осъществяването от страна на ответниците на фактическия състав на придобивната давност е способ за изгубване на правото на собственост от страна на съсобствениците по наследство – участвалите в производството по гр. дело № 13/ / 2013 г. по описа на РС – Кубрат, една от които е ищцата, на която имота е поставен в дял и изключителна собственост с Решение № 141/ 12.11.2013 г. при ликвидиране на съсобствеността, по смисъла на [чл. 99 ЗС](#).

По силата на чл. 68, ал. 1 за придобиване на вещ по давност е необходимо да бъде установено владение върху вещта, което представлява упражняване на фактическа власт с намерение за своене. При преценката дали е установено владение, следва да се вземат предвид характеристиките на владението, които са изрично посочени в чл. 2 от Закона за давността (отм.), а правната доктрина и съдебната практика ги е възприела за приложими и при действието ЗС, а именно: то следва да е постоянно и непрекъснато, т.е. да няма случаен характер, а да е израз на воля трайно да се държи вещта по начин, пречатстващ евентуалното владение на други лица за период по-дълъг от шест месеца, съгласно [чл. 81 от ЗС](#); да е спокойно, т.е. да не е установено с насилие или по скрит начин; да е явно, т.е. да се упражнява така, че всеки заинтересован да може да научи за това; и да е несъмнено, т.е. да няма съмнение, че владелецът държи вещта, както и за това, че я държи за себе си. С разпоредбата на [чл. 69 ЗС](#) е установена оборимата презумпция, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго.

В настоящия случай установяването на фактическа власт върху процесния имот от страна на ответниците не е спорно между страните – за упражняването ѝ ищцата е узнала, видно от жалбата ѝ до РП – Разград, ТО – Кубрат, през есента на 2020 г., когато несъмнено за първи път е предприела действия за вписване на Решение № 141/ 12.11.2013 г., постановено по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, с което процесния имот е поставен/ разпределен в нейн дял и изключителна собственост по реда и на основание чл. 353 ГПК, по който повод е установила, че по отношение на същия имот е удостоверено право на собственост, придобито по давност, в полза на ответника С. О. с НА № 9184, том V, рег. № 03742, н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С. – л. 6 от делото, вписан в СВ при РС – Кубрат с вх. № 1803/ 14.07.2017 г., а и се доказва по делото по безспорен начин при съвкупна преценка на показанията на свидетелите, посочени от ответниците, и от представените писмени доказателства.

Фактическата власт върху процесния недвижим имот им е предадена от наследник на И. Х. Ю.С., какъвто несъмнено е Ю.С. И., ЕГН *****, видно от удостоверения за наследници № 83 и 85/ 11.05.2017 г. – л. 51 и л. 53 от делото, лично и чрез дъщеря му Д. Ю.а Ю., ЕГН *****, обстоятелство потвърдено от декларативното съдържание на подписаното от последната, представено в нотариалната преписка, изходящо от нея Пълномощно, нотариално заверено с рег. № 30/ 02.06.2017 г. от кмета на с. Прелез, цитирам: „Декларирам, че съм продала гореописания имот – идентично с претендирания, на С. К. О., преди повече от 10 години(т.е. преди 2007 г. – бел.моя), получила съм продажната цена за имота и съм отстъпила владението върху имота.“

Несъмнено е, че имената: И. Х.Ю. И., с което е записан в документи на ПК – Завет, а именно Решение по чл. 18ж ППЗСПЗЗ № 32/ П от 15.02.1995 г.; и И. Х.Ю.С., с което той е записан в представеното нотариално производство Удостоверение за наследници изх. № 283/ 02.09.2015 г.на Кметство – с**т, не са имена на едно и също лице; несъмнено е, че става въпрос за съвсем различни лица, между които няма връзка, а именно, че родения на 07.03.1869 г. и починал на 29.04.1947 г. И. Х.Ю.С. е физическо лице, различно от И. Х.Ю. И., който е роден на 24.04.1904 г. и е поч. на 31.03.1976 г., и в полза на чийто наследници е възстановено в реални/ възстановими граници отнето му право на собственост по отношение на процесния недвижим имот; също несъмнено е, че издадената от отв. С. О. Декларация за идентичност на имената на посочените лица, макар и нотариално заверена за подпис, не е годна да установи претендираната от ответника идентичност, но също така несъмнено е, че продажбата на чужд имот – каквато би била декларираната такава от Д. Ю.а Ю., ЕГН *****, сключена от нея или от сочения от част от свидетелите нейн баща - Ю.С. И., ЕГН *****, като продавач, и отв. С. О., като купувач, не е нищожна, поради това, че те не са собственици на продадения имот, а е нищожна, поради това, че не е сключена в изискуемата се форма на нотариален акт.

Но несъмнено извършеният фактически акт на разпореждане – постигане на съгласие между страните, плащане на цена от купувача на продавача и предаването от последния на отв. С.О. на фактическата власт върху имота, според разпитаните в о.с.з. свидетели, част от които свидетелствали и в нотариалното производство в периода 2002 – 2004 г., е сложил началото на упражняване на владение на ответниците – съпрузите С. и Б. О. по отношение на този недвижим имот.

Всеки един от разпитаните по инициатива на ответниците свидетели – и в охранителното, видно от съставения протокол за обстоятелствена проверка от 14.07.2017 г., и в настоящото производство, сочи в показанията си, че познава С. О. и семейството му, познава и процесния имот, защото живеят в близост; знае за сключената от ответника продажба с Д. Ю., или с баща ѝ Ю., според свидетеля Т. Д., преди повече от 10-15 години за процесния недвижим имот, който се намира на края на селото, до сметището, неограден, но присъединен към друг земеделски имот, собственост на С. О., и образуваната обща площ от около 5 дка, С. и семейството му обработват лично, засявайки различни култури – ечемик, жито, люцерна, и прибира реколтата за себе си, за времето от 2002 – 2004 г. до сега.

От изложеното съдът приема, че не по – късно от стопанската 2004/ 2005 г. ответниците са установили фактическа власт върху процесния имот, като са преустановили достъпа до него на трети лица, обработвали са земята по предназначението ѝ – като земеделска, събирали са добивите от нея за себе си, като пред другите собственици на имоти в същия район/ местност и пред трети лица са се манифестирали като собственици на имота. Това се потвърждава и от представените писмени доказателства (л. 40 и сл. до л. 60, вкл. и Удостоверение за данъчна оценка № 6701000710/ 18.05.2017 г. на Община – Завет, ДС, видно от което имота е регистриран като собственост на Д. Ю.а Ю. и сестра ѝ С.Ю.А.). Свидетелите еднозначно и безпротиворечиво установяват още, че в процесния период – предходните 2017 година над 10-15 години, само ответниците обработват земята и прибират реколтата от нея, никога не са напускали имота, няма период, в който друг да го е ползвал, засявал и да е получавал реколтата от него. Не познават ищцата, не са виждали нея или някой от сродниците ѝ, всички наследници на И. Х.Ю. И., да ползват имота – да обработват земята лично или чрез друг(наем, аренда).

В процеса ищцата не твърди и не установява, извън несъмнено проведеното производство за съдебна делба по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, тя и съсобствениците ѝ от постановяването на Решение по чл. 18ж ППЗСПЗЗ № 32/ П от 15.02.1995 г. да са упражнявали възстановеното на наследниците на И. Х.Ю. И., роден на 24.04.1904 г. и поч. на 31.03.1976 г. в с.Прелез, право на собственост в реални/възстановени граници по отношение на процесния недвижим имот – земеделска земя – ползване по предназначение на имота, събиране на добиви, отдаване под наем/ аренда, респ. получаване на наем/ рента, и пр.

Ето защо презумпцията на чл. 69 ЗС, която е приложима в отношенията между страните, не е оборена и следва да се приеме, че ответниците са установили фактическа власт не по – късно от стопанската 2004/ 2005 г., чрез действия, присъщи на собственика – обработка на земеделската земя с оглед стопанското ѝ предназначение, ежегодно влагане на средства и труд за това и прибиране на добивите, реколтата и имат качеството на владетци, като в периода 2004 - 2017 г., когато са се снабдили с НА № 9184, том V, рег. № 03742, н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С. – л. 6 от делото, вписан в СВ при РС – Кубрат с вх. № 1803/ 14.07.2017 г., и до сега – 13.09.2023 г. са държали вещта като своя.

От събраните доказателства – писмени и гласни, се установява, че владението, осъществяване от ответниците, отговаря на възприетите от правната доктрина и съдебна практика критерии - фактическа власт, която да е постоянно и непрекъснато упражнявана, държали са вещта по начин, препятстващ евентуалното владение на други лица, упражнявали са я спокойно и явно, така че всеки заинтересован да може да научи за това и да е несъмнена. Ето защо съдът приема, че ответниците са упражнявали постоянно, явно и несъмнено владение на имота за посочения от тях период, фактическата власт не е са прекъсвана от действия на трети лица - т. е. ответниците са извършвали фактическо упражняване съдържанието на правото на собственост. Безпредметно е да се обсъжда вида владение – добросъвестно или недобросъвестно, доколкото до предявяване на процесната

искова молба е изтекъл период от време, многократно превишаващ предвидения в закона срок.

Неоснователни са възраженията и доводите на ищцата, че ответниците са установили и упражнявали фактическа власт върху имота по неясен и скрит начин. Обективно земеделската земя е разположена на място и в граници, каквито се твърдят по делото; вярно или не ответниците са считали към момента на установяване на своя фактическа власт върху имота, че той е собствен по наследство на Ю.С. И., ЕГН ***** от с. Прелез, който лично или чрез дъщеря си, след като е обработвал мястото от 1995 г., след 2000 г. им е предал упражняваната от него до този момент фактическа власт. Вярно е, че действителните собственици на имота, каквито претендират да са страните по гр. дело № 13/ 2013 г. по описа на РС – Кубрат, една от които и ищцата, всички като наследници на общия им наследодател И. Х.Ю. И., роден на 24.04.1904 г. и поч. на 31.03.1976 г. в с.Прелез, не са длъжни да упражняват правото си на собственост върху възстановения им процесен недвижим имот – да го ползват, като го обработват и прибират в своя полза добивите от него; да го отдават под наем/аренда и пр., защото правото на собственост не се погасява по давност, но във всеки един момент от 1995 г. до 2017 г. са разполагали с възможността – фактически и правно, да го бранят от завладяване от трети лица – несобственици, установили своя фактическа власт върху имота с намерение за своеене, защото правото на собственост може да се придобива по давност, съгласно разпоредбата на чл. 79 ЗС. Ответниците са упражнявали фактическата власт върху имота – засявайки го и прибирайки реколтата, несъмнено и явно, пред очите на всички, с оглед качеството на обекта на собственост – земеделска земя, неоградена, и е очевидно, че ако ищцата или друг от наследниците не е/ не са обработили и засяли, а мястото е обработено и засято, както и че ако ищцата или друг от наследниците не са прибрали реколта или наем, то някой друг го прави и прибира реколта, което вече налага активно поведение от страна на собственика/собствениците в защита на правата им на собственост.

В процесния случай такова активно поведение в защита на правото на собственост на ищцата, респ. на всички съсобственици по наследство от посочения общ наследодател, прекъсващо давността по см. на чл. 116 ЗЗД, а именно – признаване на правата на собственика от страна на владелеца, предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство или предприемане на действия за принудително изпълнение, не се твърди и не се установява.

По изложените съображения съдът приема, че ответниците са придобили по време на брака си в режим на съпругеска имуществена общност правата, на които се позовават, а именно: правото на собственост върху имота по давност по силата на непрекъснато владение в продължение период, превишаващ 10 години, считано не по – късно от стопанската 2004/ 2005 г. С позоваване на давността в нотариалното производство по н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С., завършило с издаването на НА № 9184, том V, рег. № 03742 – л. 6 от делото, вписан в СВ при РС – Кубрат с вх. № 1803/ 14.07.2017 г. в полза на С. К. О., както и предвид установяването им в настоящото производство, се зачитат материално-

правните й последици към момента на завършване на фактическия състав на придобивния способ – несъмнено изтичане на 10-годишния давностен срок в края на 2014 г..

Предявеният от ищцата иск по чл. 108 ЗС е неоснователен - не се установява тя да е собственик на процесния имот по силата на посоченото придобивно основание – наследство и влязло в сила съдебно решение по чл. 353 ГПК, тъй като съсобствениците й – всички като наследници на общ наследодател И. Х.Ю. И., роден на 24.04.1904 г. и поч. на 31.03.1976 г. в с.Прелез, и тя, на която процесния имот е разпределен в дял и собственост, са изгубили правата си на собственост с придобиването им по давност от ответниците.

По изложените фактически и правни съображения, съдът в настоящият си състав приема, че ищцата не доказва по отношение на ответниците правото си на собственост върху процесния недвижим имот, а ответниците доказаха, че са придобили на годно правно основание правото на собственост върху същия и на него се основава установената от тях фактическа власт. Липсата на една от предпоставките за уважаване на иска с правно основание чл.108 от ЗС води до отхвърлянето му като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на делото, съставляващ отхвърляне на предявения иск, неоснователно е искането на ищцата да бъдат присъдени в тежест на ответниците направените от нея разноски по делото.

Разноски по делото срещу ищцата ответниците не претендират.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от А. Й. И., ЕГН ** чрез адв. Г. Т., АК – Русе, срещу С. К. О., ЕГН ***** от ** починал в хода на делото на 21.04.2023 г., заменен от наследниците си преживяла го съпруга – ответницата Б. К. О., ЕГН *****, и две деца – К. С. К., ЕГН ***** и Л. С. К., ЕГН *****, от с.с. и адрес, конституирани като ответници по делото на основание чл. 227 ГПК, и срещу Б. К. О., ЕГН *****, с адрес в **, иск с правно основание чл. 108 ЗС за установяване на правото й на собственост и осъждането им да й предадат владението на следния недвижим имот: Поземлен имот с идентификатор 58147.37.2 по КККР на АГКК в землището на с**, в местност „Край село“ с площ от 2 785.00 кв.м., с трайно предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – нива, категория на земята – девета, номер по предходен план за земеразделяне – 037002, при граници, съгласно Скица на ПИ № 15-1110174/ 26.09.2022 г.: 58147.37.1, 58147.37.11 и 58147.888.9901, както и искането й за отмяна на основание чл. 537, ал. 2 ГПК на издадения в полза на ответниците констативен Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение № 9184, том V, рег. № 03742, н.д. № 527/ 2017 г. на нотариус С. С., вписан в СВ при РС – Кубрат с вх. № 1803/ 14.07.2017 г., и за

присъждане на разноските ѝ по делото срещу ответниците на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като неоснователни и недоказани.

Решението подлежи на въззивно обжалване в 2-седмичен срок от съобщаването му на страните с връчване на препис пред ОС – Разград.

Съдия при Районен съд – Кубрат: _____